

บทที่ 4

การดำเนินธุรกิจส่งออกกาแฟของผู้ส่งออกในจังหวัดจำปาสัก ประเทศ สปป.ลาว

4.1 ภาพรวมเศรษฐกิจของจังหวัดจำปาสัก ประเทศ สปป.ลาว

จังหวัดจำปาสัก ประเทศ สปป.ลาว ตั้งอยู่ใต้สุดของประเทศ สปป.ลาว มีเนื้อที่ 1,541,500 เฮกตาร์ (ha) และมีพรมแดนร่วมกับจังหวัด และประเทศต่างๆ ดังนี้

- ทิศเหนือติดกับจังหวัดสาละวัน มีความยาว 140 กิโลเมตร
- ทิศใต้ติดกับประเทศกัมพูชา มีความยาว 135 กิโลเมตร
- ทิศตะวันออกติดกับจังหวัดเซกอง และจังหวัดอัตตะปือ มีความยาว 180 กิโลเมตร
- ทิศตะวันตกติดกับประเทศไทย มีความยาว 233 กิโลเมตร

จังหวัดจำปาสักได้แบ่งออกเป็น 2 เขตคือ เขตที่มีพื้นที่ราบรวม 74% เขตพื้นที่ราบสูงรวม 26% แม่น้ำโขงได้แบ่งพื้นที่ออกเป็นสองฝั่งคือ ฝั่งตะวันออกมี 6 อำเภอ และฝั่งตะวันตกมี 4 เขตที่มีพื้นที่ราบ มีความเหมาะสมกับการปลูกข้าว และพืชตระกูลถั่ว มีเนื้อที่ 1,134,500 เฮกตาร์ ความสูง 75 – 120 เมตร อากาศมีลักษณะร้อนชื้น อุณหภูมิเฉลี่ย 21 องศา ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 2,279 มิลลิเมตร/ปี เขตพื้นที่ราบสูง มีเนื้อที่ 406,500 เฮกตาร์ มีความสูงเฉลี่ย 400 – 1284 เมตร อุณหภูมิเฉลี่ย 20 – 21 องศา ปริมาณน้ำฝน 3,500 มิลลิเมตร/ปี ความชื้นชื้น 80% เหมาะสมกับการปลูกพืชเป็นอุตสาหกรรม เช่น พืชผัก กาแฟ สมุนไพร (มะแห่นัง) ชา และไม้เศรษฐกิจ

ด้านทรัพยากรป่าไม้

ในจังหวัดจำปาสักมีเนื้อที่ป่าไม้ 895,500 เฮกตาร์ รวม 58% ของเนื้อที่รวม ในนี้มีป่าสงวนแห่งชาติ 3 แห่ง มีเนื้อที่ 309,000 เฮกตาร์ ป่าสงวนของจังหวัดจำปาสัก 7 แห่ง มีเนื้อที่ 88,500 เฮกตาร์ ป่าปกป้องกัน 4 แห่ง มีเนื้อที่ 169,300 เฮกตาร์ ป่าผลิต 112,800 เฮกตาร์ ป่าฟื้นฟูมีเนื้อที่ 120,000 เฮกตาร์ ป่าทฤษฎีธรรม มีเนื้อที่ 67,760 เฮกตาร์ ป่าที่ปลูกใหม่มีเนื้อที่ 6,998 เฮกตาร์ และป่าอื่นๆ มีเนื้อที่ 19,981 เฮกตาร์

ทรัพยากรแหล่งน้ำ

ในจังหวัดจำปาสักมีแหล่งน้ำหลายสาย มีน้ำใช้ตลอดปีคือ แม่น้ำเซโดน ห้วยบังเลียง ห้วยโตะโหมะ เซล้าเพา ห้วยตวย เซล้าพอ นอกจากนี้แล้วจังหวัดจำปาสักยังมีแม่น้ำโขงที่ไหลผ่าน ตั้งแต่เหนือถึงใต้ และมีระยะทางยาว 200 กิโลเมตร ประชาชน 2 ฝั่งของ 8 อำเภอ อาศัยแม่น้ำสายนี้เป็นแหล่งทำมาหากินในการดำรงชีวิต

ด้านการปกครอง และประชากร

จังหวัดจันทบุรีมี 10 อำเภอ มีอำเภอปากเซ เป็นอำเภอเมือง ประกอบด้วย 925 บ้าน 103,587 ครัวเรือน ประชากร 580,514 คน หญิงรวม 51% ความหนาแน่นของประชากร 38 คน/กิโลเมตรจำนวนคนที่สามารถใช้แรงงานได้ รวม 73,3% โดยประกอบอาชีพพื้นฐานดังนี้

- ชาวนา 64%
- ชาวสวน 10%
- พนักงานของรัฐ 3%
- ธุรกิจเอกชน 1%
- ประกอบอาชีพอื่นๆ 19%
- ว่างาน 3%

1.) ศักยภาพพื้นฐานของจังหวัดจันทบุรี

ในจังหวัดจันทบุรีมีพลเมืองที่มีความสามารถและยังมีศักยภาพทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและพื้นฐานโครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจ - สังคมจำนวนหนึ่งเช่น ในจังหวัดจันทบุรี มีเนื้อที่ 1,541,500 เฮกตาร์ มีที่ดินที่สามารถทำการผลิตได้ 567,000 เฮกตาร์ เท่ากับ 37% ของเนื้อที่รวมทั้งทรัพยากรดังกล่าวได้ถูกนำไปใช้แล้ว 145,975 เฮกตาร์ เท่ากับ 26% ของเนื้อที่ที่สามารถทำการผลิต นำไปใช้ในการปลูกพืชจำนวน 139,986 เฮกตาร์ ในนี้ปลูกข้าว 87,663 เฮกตาร์ ปลูกพืชผลไม้ 29,142 เฮกตาร์ ปลูกพืชอุตสาหกรรม 17,954 เฮกตาร์ ปลูกไม้เศรษฐกิจ 6,998 เฮกตาร์ ใช้ในการเลี้ยงสัตว์จำนวน 4,218 เฮกตาร์ และนอกจากนี้ยังได้นำพื้นที่ไปใช้ก่อสร้างอาคารโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัด ส่วนที่เหลือเป็นป่ากร้าง ป่าไผ่ และที่ดินว่างเปล่า

2.) ทรัพยากรเหมืองแร่

จังหวัดจันทบุรีมีแร่ธาตุอยู่หลายชนิดได้แก่ บ่อเกลือ 1 แห่ง อยู่ในอำเภอประทุมพอน บ่อดินเหนียว มี 2 แห่ง อยู่ในอำเภอประทุมพอน และอำเภอชะนะสมบุญ บ่อทองเหลือง 5 แห่ง อยู่ในอำเภอสุขุมมา 2 แห่ง อยู่ในอำเภอเมืองจันทบุรี 1 แห่ง อยู่ในอำเภอโพนทอง 1 แห่งและอำเภอชะนะสมบุญ 1 แห่ง บ่อบกซิด(ดีบุก)มี 1 แห่งอยู่ในอำเภอปากช่อง บ่อหินป่าโกดิดมี 1 แห่ง อยู่ในอำเภอประทุมพอน บ่อบาริดมี 1 แห่งอยู่ในอำเภอประทุมพอน บ่อซินมี 1 แห่งอยู่ในอำเภอประทุมพอน บ่ออเมตติมี 1 แห่ง อยู่ในอำเภอโงง และบ่อถ่านคม(ถ่านหิน) มี 2 แห่งอยู่ในอำเภอประทุมพอน

ด้านการเกษตรกรรม และป่าไม้

ในจังหวัดจันทบุรีมีศูนย์ค้นคว้า และสถานีทดลองเกี่ยวกับพืชและสัตว์อยู่หลายแห่งคือ ศูนย์ผลิตข้าวโพงงาม สถานีทดลองขยายพันธุ์ไม้ผล หลัก 24 สถานีทดลองพืชผักห้วยป่าหลาย สถานีทดลองขยายพันธุ์ข้าวห้วยตากวน ศูนย์ค้นคว้าแนวพันธุ์ก้าแพ้อีตู สถานีกล้าเบ็ญไม้ หลัก 10

สถานีทดลองและขยายพันธุ์ปาล์มอยู่หลัก 8 และบ้านนาเมืองโขง สถานีทดลองแนวพันธุ์สัตว์หนอง หิน นอกจากนี้พื้นที่กล่าวมานี้ ยังมีสถานีสูบน้ำชลประทานทั้งหมด 292 แห่ง ซึ่งสูบน้ำด้วยไฟฟ้า 36 แห่ง ด้วยน้ำมัน 234 แห่ง ฝ่ายน้ำล้น 21 แห่ง และอ่างกักเก็บน้ำ 1 แห่ง สามารถสนองน้ำให้แก่การผลิตทางการเกษตรในฤดูแล้งได้ 19,000 เฮกตาร์ และฤดูฝนได้ 25,000 – 26,000 เฮกตาร์ มีโรงเรียน การเกษตรในระดับชั้นกลาง (ปวส) รองรับการผลิตบุคลากรได้ในปีหนึ่ง 270 – 300 คน/ปี กำลัง เรียนวิชาเพาะปลูก 112 คน (ชั้นปริญญาตรี 16 %) สาขาวิชาเลี้ยงสัตว์ 79 คน (ชั้นปริญญา ตรี 19%) สาขาวิชาป่าไม้ 162 คน (ปริญญา ตรี กวม 34%) สาขาวิชาชลประทาน 42 คน (ชั้นปริญญา ตรี 55%)

ด้านอุตสาหกรรม และหัตถกรรม

จังหวัดจำปาสักได้ลงทุนก่อสร้างเขตอุตสาหกรรมในเนื้อที่ 2,500 กว่าเฮกตาร์ เพื่อเป็นการ รองรับการผลิตของ โรงงานการผลิตที่เพิ่มขึ้น มีเขื่อนไฟฟ้าน้ำตกได้ 32 แม็กกาวัตตรต่อปี (MW) สามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ 23,894,000 กิโลวัตต์ โมง (KWh) มีอ่างโค้งขนาด 196 ตารางกิโลเมตร บรรจุน้ำได้ 616 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี มีสายไฟแรงสูงยาว 114 กิโลเมตร สายไฟแรงกลางยาว 945 กิโลเมตร และสายไฟแรงต่ำ 1,006 กิโลเมตร และในจังหวัดจำปาสักมีไฟฟ้าใช้แล้ว 41% ของ จำนวนบ้านทั้งหมดรวม 46% ของจำนวนครัวเรือนทั่วทั้งจังหวัด โดยภาครัฐได้มีนโยบายส่งเสริม ให้นักธุรกิจลงทุนเข้าในการผลิตเพื่อเป็นสินค้าและผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ปัจจุบันในจังหวัดจำปาสักมีโรงงานทั้งหมดรวม 3,539 แห่ง ดังนี้

- โรงงานขนาดใหญ่ 13 แห่ง
- โรงงานขนาดกลาง 37 แห่ง
- โรงงานการเกษตร และป่าไม้ 2,904 แห่ง 84%
- โรงงานไฟฟ้ามี 10 แห่ง 0.3%
- โรงงานบ่อแร่มี 10 แห่ง 0.3%
- โรงงานเคมีมี 7 แห่ง 0.2%
- โรงงานอาหาร และเครื่องคัมี 80 แห่ง 2%
- โรงงานแร่ธาตุที่ไม่ใช่โลหะ และโลหะ 147 แห่ง 4.95%
- โรงงานอุตสาหกรรมการเกษตร 1 แห่ง 0.03%
- โรงงานซ่อมเครื่องจักร ตัดเย็บเสื้อผ้า และการพิมพ์ 236 แห่ง 6.6%

ด้านการค้า และการบริการ

ในจังหวัดจำปาสักมีตลาดทั้งหมดรวม 25 แห่ง แบ่งเป็นตลาดระดับจังหวัดจำนวน 4 แห่ง ระดับอำเภอจำนวน 8 แห่ง และระดับหมู่บ้านมีจำนวน 13 แห่ง สามารถรองรับการซื้อขายได้ถึง 5,686 ประเภท นอกจากนี้จังหวัดจำปาสักยังมีด่านชายแดนระหว่างประเทศ ระหว่างประเทศ 2 แห่ง

คือด่านช่องเม็กเชื่อมต่อชายแดนไทยที่จังหวัดอุบลราชธานี และด่านลาบาวเชื่อมต่อชายแดนประเทศเวียดนาม ด่านดังกล่าวมีเงื่อนไขในการจัดตั้งเขตการค้า บริการทางผ่าน และเขตเศรษฐกิจพิเศษในอนาคต

ระดับเป้าหมายด้านเศรษฐกิจ ในปี ค.ศ. 2003 – 2004 รวมยอดผลิตภัณฑ์ ภายในสามารถบรรลุได้ 2,274 พันล้านบาท (1 บาท/ 250 กีบ) เทียบกับปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น 6% ในด้านการเกษตร 58% เพิ่มขึ้น 5% ด้านอุตสาหกรรม 20% เพิ่มขึ้น 7% ด้านบริการ 22% เพิ่มขึ้น 8% รายรับเฉลี่ย 3,710,000 กีบ/คน เท่ากับ 351 \$/คน/ปี

ด้านการบริการท่องเที่ยว

จังหวัดจำปาสักเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีชื่อเสียงทางด้านวัฒนธรรมอันดีงาม มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์และมีสถาปัตยกรรมที่มีชื่อเสียง มีทิวทัศน์ธรรมชาติที่สวยงามอยู่หลายแห่ง เพื่อให้สิ่งที่มีคุณค่าดังกล่าวได้มีการอนุรักษ์และบำรุงรักษา จังหวัดจำปาสักได้แบ่งเขตท่องเที่ยวออกเป็น 7 เขตมีแหล่งท่องเที่ยว 95 แห่ง ในนี้มีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ 41 แห่ง แหล่งท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรม 29 แห่ง และแหล่งท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์ มี 25 แห่ง ในจำนวน 95 แห่งที่กล่าวมานั้นได้สำรวจแล้ว 43 แห่ง และได้้นำไปให้บริการไปแล้ว 33 แห่ง

ในด้านการบริการโรงแรม มีโรงแรม 22 แห่ง 622 ห้อง บ้านพัก 84 แห่ง 676 ห้อง รีสอร์ท 2 แห่ง 40 ห้อง และร้านอาหาร 12 แห่ง 1,005 ที่นั่ง มีบริษัทท่องเที่ยว 11 บริษัท ในปี ค.ศ. 2003 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว 65,827 คน มีการเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาถึง 90%

สถานที่ที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเช่น ปราสาทหินวัดภูจำปาสักที่เป็นมรดกโลกแห่งที่สองต่อจากเมืองหลวงพระบาง ท่องเที่ยวตามหมู่เกาะคอน น้ำตกตาดหลี่ผี น้ำตกคอนพะเพ็งที่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย เขตอนุรักษ์ปลาน้ำโขง น้ำตกตาดเขื่อง ตาดฟาน ตาดอุทยานบาเจียง เป็นต้น

ด้านคมนาคมขนส่ง

จังหวัดจำปาสักมีเส้นทางคมนาคมเป็นระยะทาง 3,158 กิโลเมตร ทางบก 2,962 กิโลเมตร ทางลาดยาง 467 กิโลเมตร ทางคอนกรีต 8.7 กิโลเมตร ทางปูด้วยหิน 923 กิโลเมตร และทางปูดินแดงมี 1,563 กิโลเมตร ทางน้ำมีความยาว 196 กิโลเมตร บรรดาเส้นทางดังกล่าวสามารถไปได้สองฤดูกาล และจังหวัดจำปาสักยังมีสนามบินสากล และมีระบบสื่อสารคือ

- การขนส่งสายเหนือเป็นเส้นทางออกไปประเทศ เวียดนามมีคือ
 1. อำเภอเมืองปากเซ – จังหวัดลาวบาว (ประเทศเวียดนาม) ระยะทาง 500 กิโลเมตร
 2. อำเภอเมืองปากเซ – จังหวัดดงรา (ประเทศเวียดนาม) ระยะทาง 570 กิโลเมตร
 3. อำเภอเมืองปากเซ – จังหวัดราโน้ย (ประเทศเวียดนาม) ระยะทาง 1,170 กิโลเมตร
 4. อำเภอเมืองปากเซ – จังหวัดดาหนิง (ประเทศเวียดนาม) ระยะทาง 820 กิโลเมตร

5. อำเภอเมืองปากเซ – จังหวัดไซงอน (ประเทศเวียดนาม) ระยะทาง 1,820 กิโลเมตร
- เส้นทางสายใต้ทางออกไปประเทศเวียดนาม
 1. อำเภอเมืองปากเซ-จังหวัดคอนตุม (ประเทศเวียดนาม) ระยะทาง 419 กิโลเมตร
 2. อำเภอเมืองปากเซ-จังหวัดกวางหงาย (ประเทศเวียดนาม) ระยะทาง 499 กิโลเมตร
 - เส้นทางออกสู่ประเทศไทย (ท่าเรือคลองเตย)
 - อำเภอเมืองปากเซ – กรุงเทพ (ท่าเรือคลองเตย) ระยะทาง 995 กิโลเมตร

ด้านการศึกษา

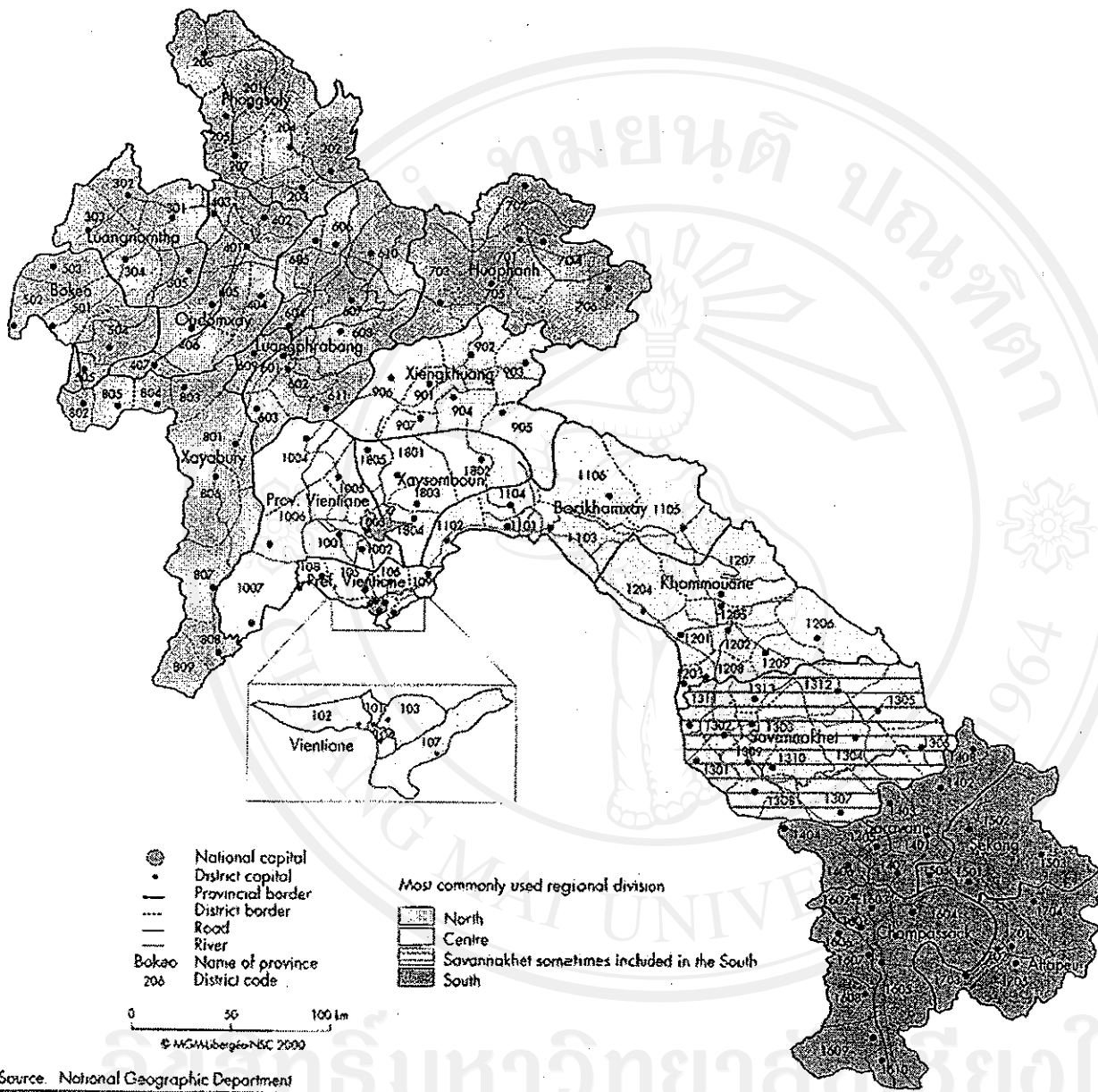
จังหวัดจำปาสักได้พัฒนาพื้นฐานโครงสร้างด้านการศึกษา เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ – สังคม ดังนี้ ในปัจจุบันทั่วทั้งจังหวัดจำปาสักมีโรงเรียนทั้งหมด 991 แห่ง มีโรงเรียนอนุบาล 117 แห่ง สามารถรองรับนักเรียนได้ 4,694 คน โรงเรียนประถม 767 แห่ง รับนักเรียนได้ 87,933 คน โรงเรียนมัธยม 112 แห่ง สามารถรับนักเรียนได้ 40,146 คน โรงเรียนวิชาชีพ ด้านการเกษตร 936 คน ในระดับ(ปวส.) ด้านการเงิน 1,574 คน ด้านพยาบาล 297 คน ด้านวิชาอื่นๆ 499 คน ในจังหวัดจำปาสักมีมหาวิทยาลัย 1 แห่ง (มหาวิทยาลัยจำปาสัก) วิทยาลัยครู 1 แห่ง

ด้านสาธารณสุข

ในจังหวัดจำปาสักมีโรงพยาบาล 10 แห่ง ระดับจังหวัดจำนวน 1 แห่ง ระดับอำเภอจำนวน 9 แห่ง และสถานีอนามัยจำนวน 58 แห่ง โรงเรียนสาธารณสุขจำนวน 1 แห่ง และมีโรงงานผลิตยาจำนวน 1 แห่ง

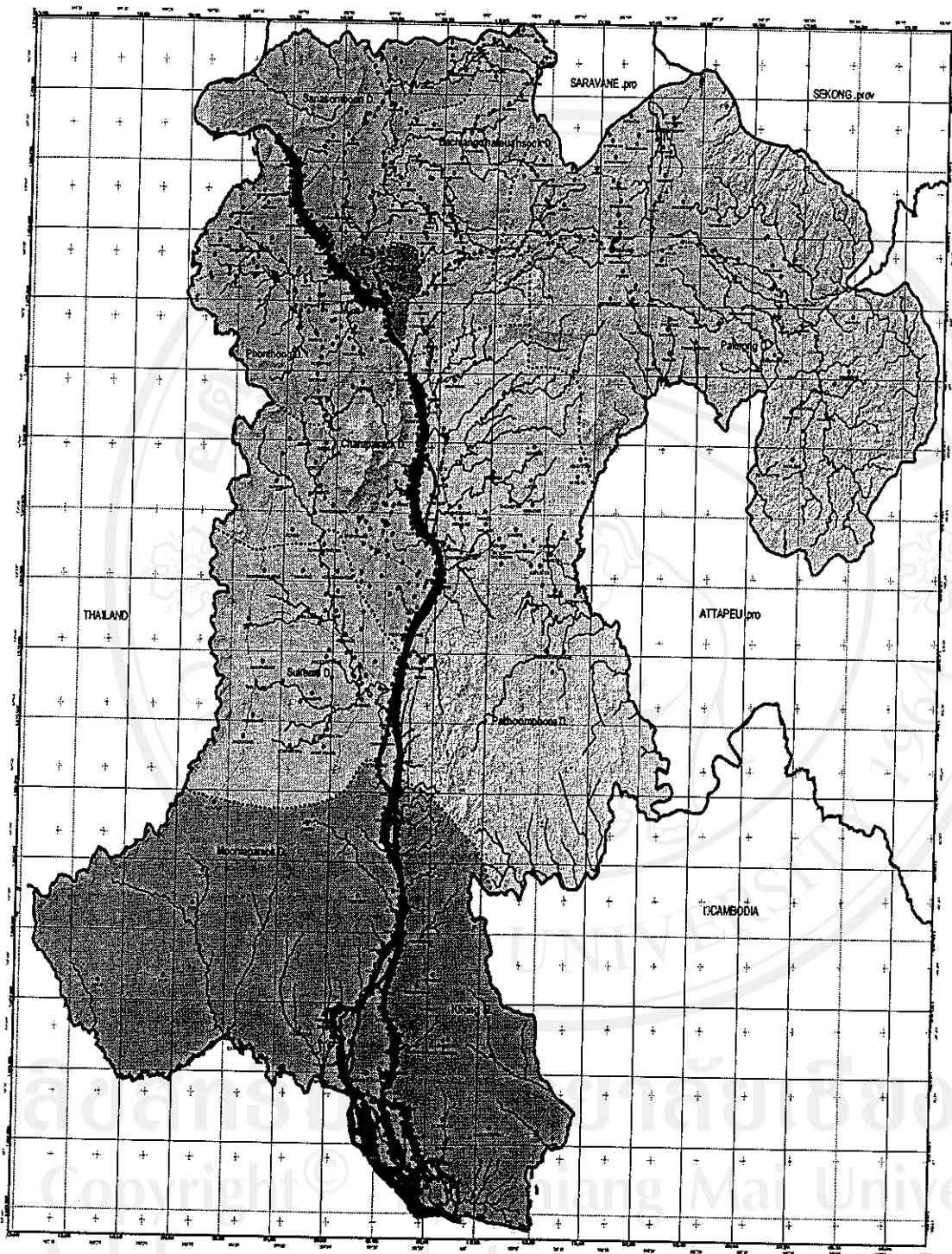
ด้านสื่อสาร

ในจังหวัดจำปาสักมีสถานีโทรทัศน์ 2 แห่ง สามารถส่งสัญญาณภาพ 39% ของเนื้อที่รวมที่ออกอากาศได้ 3,780 ชั่วโมง/ปี และยังมีสถานีวิทยุ 2 แห่ง ที่สามารถใช้ได้ทั้ง 2 ระบบคือ AM 10 KW และ FM 1 KW (แผนภาพแผนและการลงทุน จังหวัดจำปาสัก ประเทศสปป.ลาว, 2004)

แผนที่ 4-1 แผนที่ประเทศ สปป.ลาว

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

แผนภาพที่ 4-2 แผนที่จังหวัดจำปาสักประเทศ สปป.ลาว

4.2 ความเป็นมาในการดำเนินธุรกิจส่งออกกาแฟที่ผ่านมาถึงปัจจุบัน ในจังหวัดจำปาสัก ประเทศ สปป.ลาว

กาแฟมี 3 สายพันธุ์คือ อาราบิกา (Arabica) โรบัสต้า (Robusta) และลิเบอริกา (Liberica) ประมาณ 90% ที่สามารถเพาะปลูกอยู่ที่ประเทศสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว (ประเทศ สปป.ลาว) ได้แก่ พันธุ์โรบัสต้า ซึ่งเป็นพันธุ์ที่ได้รับความนิยมในในตลาดโลก และในปัจจุบันนี้ได้มีการผสมพันธุ์ขึ้นมาใหม่ระหว่างพันธุ์อาราบิกา และพันธุ์โรบัสต้า คือ พันธุ์คาติมอร์ (Catimor)

กาแฟได้นำมาทดลองปลูกที่ประเทศ สปป.ลาว เป็นครั้งแรกในต้นปี ค.ศ. 1900 ก่อนจะเริ่มปลูกอย่างจริงจังได้ทดลองปลูกตามสถานที่ต่าง ๆ ของพื้นที่ภายในประเทศ จนได้พบสถานที่ปลูกที่อุดมสมบูรณ์และเหมาะแก่การเพาะปลูกกาแฟเป็นอย่างมาก คือบริเวณที่ราบสูงบนภูเขา ตั้งแต่ 500 เมตร ถึง 1,200 เมตรและมีอุณหภูมิโดยเฉลี่ยสูงสุด 25 องศา และต่ำสุด 8 องศา และสถานที่ดังกล่าวมีชื่อว่า “ดงบริเวณ” ที่อยู่บริเวณ 4 จังหวัดภาคใต้ของประเทศ สปป. ลาว และในเวลานั้น กาแฟที่ผลิตอยู่ในลาวส่วนมากถูกส่งออกไปยังเมืองไซ่ง่อน ประเทศเวียดนาม และยังคงเหลือไว้ให้กับผู้บริโภครภายในประเทศที่เป็นคนฝรั่งเศส ระยะเวลาต้นกาแฟไม่ได้รับการดูแลมากนัก เนื่องจากการปลูกกาแฟไม่ได้รับพัฒนาเท่าที่ควร จนกระทั่งต่อมาได้มีการพัฒนากาแฟลาว 2 ระยะเวลาคือ

ระยะที่ 1 ในปี ค.ศ. 1980 รัฐบาลลาวได้ให้การสนับสนุนให้ผู้ที่อยู่ในพื้นที่ราบสูงได้ปลูกกาแฟที่จัดสรรให้และได้พัฒนาให้ชาวสวนที่เข้ามาใหม่ตั้งเป็นสมาชิกโดยการร่วมมือจากภาครัฐ โดยเรียกกันว่า “นิคม” และในเวลาต่อมาชาวเกษตรกรทั้งหลายได้มีการร่วมมือกันก่อตั้ง “สหกรณ์” และมีการพัฒนามาโดยตลอด

ระยะที่ 2 ในระหว่างปี ค.ศ 1990 รัฐบาลได้ส่งเสริมและกระตุ้นให้ราคากาแฟสูงขึ้นกว่า 10 ปีที่ผ่านมา โดยให้นักลงทุนได้มีการค้าขายกาแฟอย่างจริงจัง และให้มีการพัฒนาในการเพาะปลูกกาแฟบนภูเขาที่มีพื้นที่ราบ “ดงบริเวณ” และต่อมาได้มีการเปลี่ยนชื่อจาก “สหกรณ์” มาเป็น “สมาคมผู้ส่งออกกาแฟลาว” ในปี ค.ศ 1995 และได้มีการปรับปรุงโครงสร้างใหม่ของสมาคมผู้ส่งออกกาแฟและสถานีทดลอง ศูนย์วิจัยมาจนถึงปัจจุบัน

ประเทศ สปป. ลาว มีสินค้าส่งออกหลักได้แก่สินค้าเกษตรมากกว่า 50% ของ GDP และประชากรทั้งหมดมีประมาณ 5,500,000 คน และ 70% ของประชากรอาศัยอยู่ในชนบทและทำการเกษตรกรรม ผลผลิตทางการเกษตรมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ กาแฟเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญชนิดหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศสปป.ลาว ในแต่ละปีเป็นจำนวนมากเพราะกาแฟเป็นสินค้าหลัก 1 ใน 5 ของสินค้าส่งออกมากกว่า 50 ปี ส่วนมากกาแฟจะปลูกอยู่ที่ภูเขาที่มีพื้นที่ราบ “ดงบริเวณ” เป็นเขตการผลิตกาแฟที่ใหญ่ที่สุดของประเทศคือ จังหวัดจำปาสัก จังหวัดสาละวัน จังหวัดเซกอง และจังหวัดอัตตะปือ รวมมีเนื้อที่การผลิตกาแฟทั้งหมดประมาณ

70.000 เฮกตาร์ มีจำนวนประมาณ 40.000 เฮกตาร์ ที่ให้ผลผลิตแล้ว ส่วนจังหวัดจำปาสักมีพื้นที่ปลูกกาแฟถึง 30,000 เฮกตาร์ ที่ให้ผลผลิตแล้ว คิดเป็น 75% ของพื้นที่ปลูกกาแฟที่ให้ผลผลิตแล้วทั้งหมดทั่วประเทศ และรองลงมาคือ จังหวัดเซกอง จังหวัดสาละวัน และจังหวัดอัตตะปือตามลำดับ โดยเฉลี่ย 1 เฮกตาร์ จะให้ผลผลิตประมาณ 500 ถึง 800 กิโลกรัม การผลิตกาแฟของประเทศ สปป.ลาว จึงเน้นทางผลิตเพื่อการส่งออก

ปัจจุบันการส่งออกกาแฟของประเทศสปป.ลาว ได้มีการส่งออกมากกว่า 50 ประเทศ ประเทศหลักๆ ในการส่งออกประมาณ 80 – 90% ได้แก่ประเทศ แลตเวีย ยุโรป เอเชีย ญี่ปุ่น อเมริกา และประเทศจีน ตลาดแลตเวีย มีประมาณ 50% ของการส่งออกทั้งหมดในแต่ละปี ตลาดที่สองคือ ตลาดของอาเซียน นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 ประเทศ สปป. ลาวได้เข้าเป็นสมาชิกของอาเซียนและได้ส่งออกสินค้ากาแฟไปยังตลาดอาเซียน ในนั้นมากกว่า 80% ได้ส่งออกไปที่ประเทศไทย และอีก 20% ส่งไปตลาดอื่น ๆ ในอาเซียน นอกจากนั้นประเทศ สปป. ลาวยังได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร (GSP) จากประเทศต่าง ๆ ถึง 35 ประเทศในโลก ได้แก่ กลุ่มประเทศยุโรป จีน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไทย และประเทศอื่นๆ ในปัจจุบันนี้มีคู่ค้าด้วยกันประมาณ 50 ราย และมี 18 รายสามารถทำสัญญาซื้อขายกันได้ มูลค่าการส่งออกกาแฟ ในปี ค.ศ 1995 ทั้งหมด 25,000,000 \$US และเพิ่มขึ้นเป็น 49,250,000 \$US ในปี 1998 ต่อมาในปี 2003 มีการปรับตัวลดลงมาอยู่ที่ 10,915,964 \$US สาเหตุเกิดจากราคากาแฟของตลาดโลกมีการลดลง อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าในช่วงปี 1995 จนถึงปี 1998 อัตราเพิ่มขึ้นของการส่งออกกาแฟเป็นไปอย่างรวดเร็วเนื่องจากมีตลาดที่สำคัญและมีขนาดใหญ่ คือ ตลาด ยุโรป อเมริกา แอฟริกา สาธารณรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และตลาดอาเซียน และในปี ค.ศ 2004 มีอัตราเพิ่มขึ้นของการส่งออกกาแฟเป็น 13,021,172 \$US (แผนกสถิติและแผน กระทรวงพาณิชย์ ประเทศสปป.ลาว, 2005)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved